

единъ положителенъ примѣръ, дѣто славѣнитѣ въ Македония до сж се наричали българи или езика си български"! Трети, като К. Н. Костичъ, учено твърдѣха, че извѣстниятъ български царь Самуилъ билъ „пръвъ сръбски царь Самуилъ Николичъ“ и че Охридската българска патриаршия била „сръбска патриаршия“. Четвърти, вече съ свалена маска, явно тржбѣха, че македонскитѣ славѣни сж стари сърби и езикътъ имъ е сръбски, че тѣ нѣматъ нищо общо съ българитѣ, които били монголи.

Гръцкитѣ домогвания изхождатъ отъ нѣкакъвъ си принципъ на гръцка културна етнократия въ близкия изтокъ, подпомогната отъ православието на Цариградската патриаршия. Гърцитѣ, като не могатъ да отрекатъ българския езикъ на македонскитѣ българи, твърдятъ, че по произходъ и по култура тия българи били елини, и затова ги наричатъ „българогласни елини“ (*βουλγαρόφωνοι Ἕλληνες*) или, както типично се изразяваше в. *Νέα ἡμέρα*: „нѣма по-чисти гърци отъ българогласнитѣ патриаршисти“.

Така надѣхани, ржководителитѣ на Сърбия и Гърция прѣзъ 1913 год. се нахвърлиха на нещастния народъ, разкжсаха го на двѣ: едната половина бѣ обявена за сръбска, другата за елинска, и веднага бѣ запрѣтено да се произнася името българинъ и да се говори явно български езикъ. Изпждиха се българскитѣ митрополити, свещеници, учители, затвориха се множество български училища, заграбиха се българскитѣ църкви и манастири. По-събуденитѣ българи бидоха изтрѣбени, на други отнети имотитѣ, па като се обърнаха имената на *-ιδης* или на *-ић*, българитѣ бидоха прогласени за чисти елини и стари сърби . . .

За защита на тоя злочестъ народъ, за отбрана на тая погазена македонска правда написахъ прѣдстоящата книга. Въ нея събрахъ всички по-важни документи, които говорятъ за българското потекло и езикъ на славѣнското население въ Македония; изложихъ какъ се е образувала българската народность въ тая земя и въ какво се е проявила тя.